

Crni kotao

LOJD ALEKSANDER

Prevela
Dubravka Srećković-Divković

■ Laguna ■

Naslov originala

Lloyd Alexander

THE BLACK CAULDRON

THE BLACK CAULDRON by Lloyd Alexander

Copyright © 1965 by Lloyd Alexander.

Rebowed 1993. All rights reserved

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ilustracija na koricama Predrag Đukić

KNJIGE LOJDA ALEKSANDERA
U KOJIMA ĆETE UŽIVATI:

PRIDEJNSKI LETOPISI:

KNJIGA TRI ZNANJA

CRNI KOTAO

LIROV ZAMAK

TARAN LUTALICA

SVETLI KRALJ

Sadržaj

	PIŠČEVA NAPOMENA / 9
I	VEĆE U KER DALBENU / 11
II	DODELJIVANJE ZADATAKA / 23
III	ADAON / 32
IV	U SENCI CRNIH KAPIJA / 43
V	HAJKAČI ANUVINA / 50
VI	GVISTIL / 56
VII	GRAKA / 64
VIII	KAMEN U POTKOVICI / 73
IX	KOPČA / 82
X	MOČVARIŠTA MORVE / 90
XI	KOLIBA / 97
XII	MALI DALBEN / 103
XIII	ZAVERA / 110
XIV	CENA / 119
XV	CRNI KROHAN / 126
XVI	REKA / 134
XVII	IZBOR / 141
XVIII	GUBITAK / 150
XIX	RATNI ZAPOVEDNIK / 159
XX	POSLEDNJA CENA / 167
	O PISCU / 177

Piščeva napomena

Stranice koje slede ispripledaće, nadajmo se, i nešto više od običnog nastavka Pridejnskih letopisa. „Šta se desilo potom?“ – uvek se nameće to važno pitanje, a ova knjiga pokušava da na njega odgovori, bar delimično. No *Crni kotao* svedjedno se može čitati i kao zaseban letopis. Pojedini prethodno nagoveštani događaji ovde su potpunije razotkriveni, a dok sam priču širio, ja sam se trudio i da je produbim.

Ukoliko kroz njen vedri duh promine i pokoji pramen tame, to je stoga što su ovi događaji važni ne samo za Zemlju Pridejnsku već i lično za Tarana, Svinjara Pomoćnika. Iako pripada svetu mašte, Pridejn se u suštini ne razlikuje mnogo od našeg stvarnog sveta, gde se neraskidivo prepliću veselje i jad, radost i tuga. Izbori i odluke s kojima se suočava naš često zbunjeni Svinjar Pomoćnik nisu nimalo lakši od onih sa kojima se i sami susrećemo. Čak i u carstvu uobrazilje, odrastanje zahteva svoju cenu.

Takođe, čitaocima koji se prvi put upuštaju u ovu kraljevinu upozoravamo da njeni predeli, na prvi pogled, liče na Vels, a njeni stanovnici možda podsećaju na junake drevnih velških predanja. Ona su mi i bila osnova i nadahnuće. Ali sve ostalo je delo mašte, i sličnost je samo u duhu kojim odiše, a ne u pojedinostima priče.

Čitaocima koji su već putovali s Taranom obaveštavamo – i to bez trunke iznenađenja – da je Gergi, uprkos drmavanjima

i drhtavanjima, i strahovanju za svoju sirotu mekanu glavu, uporno zahtevao da se uključi u ove nove doživljaje, baš kao i plahoviti Fleudur Flam i namćorasti Doli od Čestitog naroda. A što se tiče princeze Ajlonvi, kćeri Angaradine – tu nema šta ni da se pita!

Obradovao sam se saznajući da je Taran, uprkos svojim promašajima, stekao verne sadruge i van granica Pridejna: to su Beverli Bond, čija hrabrost ni na časak ne zadrhti, Zej Borman, koji je nepromišljeno zagazio u Močvarišta Morve usred proloma oblaka, Karl Brant, koji je čvrsto verovao u postojanje Pridejna i pre nego što je ovaj otkriven, En Darel, od prvoga časa, Maks Džekobson, moj najveći prijatelj i najbolji kritičar, Evalin Nes, koja sve ume da sagleda prodornim okom, Luiz Voler, koja je pomagala da trebimo maslačak od korova. I Evan i Rid, Kris i Majk, Fler, Suzi i Barbara, Liz i Susi, Majkl, Mark, Gari i Dajana. I njihovi poštovani roditelji. Njima od srca otvaram ove stranice.

GLAVA I

Veče u Ker Dalbenu

Jesen je stigla prebrzo. U najsevernijim krajevima Pridejna mnoga drveta već behu gola, a među granama su se ocrtavali čupavi obrisi praznih gnezda. Na jugu, na drugoj obali Velikog Avrena, planine su štatile Ker Dalben od vetrova, ali čak i tu se imanjce ušuškavalo i pripremalo.

Što se Tarana tiče, njemu se leto završilo pre no što je i počelo. Tog jutra mu je Dalben naložio da okupa vidovitu svinju. Da mu je stari volšebnik naredio da zarobi odraslog gvi-tejnta, Taran bi se sa uživanjem otisnuo u potragu za nekom od tih krilatih zloća. Ali tako je kako je, pa je zato napunio vedro na bunaru i preko volje krenuo ka Hen Veninom oboru vukući noge. Bela svinja, koja je obično željno iščekivala kupanje, sad je usplahireno skičala i valjala se poleđuške po blatu. Zauzet rvanjem sa Hen Ven ne bi li je podigao na noge, Taran nije primetio konjanika sve dok ovaj nije zastao kraj samog svinjca.

„Hej, ti tamo! Svinjarko!“ Jahač što ga je posmatrao sa visine beše momak tek neku godinu stariji od Tarana. Kosu je imao mrku, oči crne i duboko usađene, lice blede i oholo. Iako vrsne izrade, odeća mu je bila iznošena, a ogrtač namerno prebačen tako da skriva prodrte haljine. Sam pak ogrtač, primeti Taran, beše uredno i pomno okrpljen. Mladić je sedeo na šarenoj kobili, vitkom i plahom živinčetu riđastih

i žutih pega, izdužene i uske glave i pogleda jednako nabusitog kao i u gospodara.

„Ti, svinjarko“, ponovi ovaj, „je li ovo Ker Dalben?“

Konjanikov glas i držanje razdražili su Tarana, no on se obuzda i učtivo se nakloni. „Jeste“, odgovori. „Ali ja nisam nikakav svinjarko“, dodade. „Ja sam Taran, Svinjar Pomoćnik.“

„Svinja je svinja“, na to će nepoznati, „a svinjarko je svinjarko. Trk, kaži svom gospodaru da sam stigao“, zapovedi zatim. „Kaži mu da je knez Elidir, sin Pen-Larkajev...“

Hen Ven ugrabi ovu priliku da se svali u novu baru. „Prekini, Hen!“, viknu Taran i pohita ka njoj.

„Mani se te krmače“, zapovednički će Elidir. „Zar me nisi čuo? Uradi šta ti kažem, i to brzom brzinom.“

„Kaži Dalbenu sam!“, doviknu Taran preko ramena, nastojeći da zadrži Hen Ven dalje od kaljuge. „Ili sačekaj dok ne završim sopstvena posla!“

„Smanji malo bezobrazluk“, uzvratila Elidir, „da te ne bi snašle debele batine.“

Taran buknu. Ostavivši Hen Ven da radi šta joj je volja, krupnim i hitrim korakom priđe ogradi i preskoči je. „Ako me i snađu“, odgovori žustro, zabacivši glavu i gledajući Elidira pravo u oči, „neće me snaći od tvoje ruke.“

Elidir se podrugljivo zasmija. Pre no što je Taran stigao da odskoči, kobila se zaletela. Izvivši se u sedlu, Elidir ščepa Tarana za prsa kaputa. Taran se uzalud batrgao i rukama i nogama. Iako snažan, nije mogao da se oslobodi. Jahač ga je mlatio i drmusao sve dok Taranu zubi ne zazvečaše. Elidir potom obode kobilu u trk, odvuče ga po livadi sve do kolibe, i tamo ga, dok su se kokoši razletale na sve strane, grubo zavitla o zemlju.

Metež istera Dalbena i Kala u dvorište. Princeza Ajlonvi dojuri iz kuhinje, u kecelji što se vila za njom i s varjačom još u ruci. Uplašeno uzviknuvši, pritrča Taranu.

Elidir, ne trudeći se čak ni da sjaše, doviknu sedobradom volšebniku: „Jesi li ti Dalben? Doneo sam ti tvog svinjarka da ga izmlatiš zbog drskosti!“

„Cvrc!“, kaza Dalben, nimalo potresen Elidirovim razjarenim licem. „Da li je drzak, to je jedno pitanje, a da li ga treba izmlatiti, to je sasvim deseto. A u ovom potonjem slučaju, ne treba mi savet od tebe.“

„Ja sam knez od Pen-Larkaja!“

„Da, da, da“, prekide ga Dalben mašući krhkom rukom. „Znam to sasvim dobro i previše sam zauzet da tome pridajem značaja. Idi napoj konja i usput rashladi glavu. Zvaćemo te kad nam budeš trebao.“

Elidir taman htede nešto da odgovori, no ućutka ga volšebnikov strogi pogled. Okrenuo je kobilu i poterao je ka štali.

Princeza Ajlonvi i zdepasti, ćelavi Kal za to vreme su pomogli Taranu da se pribere.

„Trebalo bi da si pametniji, sinko, a ne da se svađaš s namernicima“, dobroćudno će Kal.

„Živa istina“, dodade Ajlonvi. „Naročito ako su na konju, a ti nisi.“

„Kad ga sledeći put vidim...“, zausti Taran.

„Kad ga sledeći put ponovo vidiš“, kaza Dalben, „u najgorem slučaju ćeš se ponašati što uzdržanije i što dostojanstvenije – premda priznajem da se od tebe ne može mnogo očekivati u tom pogledu, ali moraćeš kako-tako da se snađeš. A sad briši. Nek ti princeza Ajlonvi pomogne da se doteraš malo bolje nego što trenutno izgledaš.“

Pokunjena nosa, Taran krenu za zlatokosim devojčurkom u kuhinju. Još ga je bolelo, više od Elidirovih reči nego od batina, a nimalo mu nije prijalo što ga je Ajlonvi videla prućenog pred nogama oholog kneza.

„Kako se uopšte to desilo?“, upita Ajlonvi uzimajući mokru krpu i brišući Taranu lice.

Taran ne odgovori, već se samo turobno prepusti njenoj nezi.

Pre nego što je Ajlonvi dovršila, neka čupava prilika, puna lišća i grančica, pomoli se na prozoru i izuzetno spretno se uzvera preko daske.

„Jad i tuga!“, zajauka spodoba, zabrinuto grabeći ka Taranu. „Gergi vidi udaravanja i bubotavanja od snažnoga velikaša! Siromah plemeniti gospodar! Gergi ga žali!“

„Ali ima i novosti!“, žurno nastavi Gergi. „Lepe novosti! Gergi video još i najmoćovitijeg kneza kako jaše! Da, da, sa silnim juravanjima na belom konju s crnim mačem, oj radosti!“

„Šta reče?“, viknu Taran. „Misliš na kneza Gvidiona? Ne može biti...“

„Može“, iza njega se začu glas.

Na vratima je stajao Gvidion.

Zapanjeno uskliknuvši, Taran pohrli i stisnu mu šaku. Ajlonvi se obisnu visokom ratniku oko vrata, a Gergi je za to vreme radosno trupkao. Poslednji put kad je Taran video Gvidiona, ovaj je bio u kneževskoj odeći kraljevske Kuće Donine. Sad je na sebi imao prosti sivi ogrtač s kapuljačom i grubi, nekićeni kaputić. O boku mu je visio crni mač Dirnvin.

„Zdravi mi bili, svi redom“, kaza Gvidion. „Gergi mi deluje gladno kao i uvek, Ajlonvi lepše nego ikad. A ti, Svinjaru Pomoćniče“, dodade, a izborano i otvrdlo lice mu se razvuče u osmeh, „deluješ mi kao da si malko nagrabusio. Pomenu mi Dalben kako si zaradio te modrice.“

„Nisam ja tražio svađu“, usprotivi se Taran.

„Ali je svađa našla tebe, svejedno“, reče Gvidion. „Izgleda da to tako kod tebe vazda biva, Tarane od Ker Dalbena. Nije ni bitno“, dodade, pa malo uzmače i pomno odmeri Tarana šarenkastim zelenim očima. „Da te vidim. Izrastao si od našeg poslednjeg susreta.“ Gvidion pohvalno zaklima

kudravom, kurjački surom glavom. „Nadam se da ti je isto toliko izrasla i pamet. Videćemo. Sad moram da se spremim za večé.“

„Veće?“, uzviknu Taran. „Dalben nije pominjao nikakvo večé. Nije rekao čak ni da dolaziš.“

„Istini za volju“, umetnu se Ajlonvi, „Dalben nikome gotovo ništa i ne priča.“

„Dosad ste valjda shvatili“, kaza Gvidion, „da o onome što zna Dalben malo govori. Da, održaće se večé, a ja sam pozvao ostale da se ovde nađu s nama.“

„Dovoljno sam odrastao da sedim s muškarcima na veću“, uzbuđeno ga prekide Taran. „Svašta sam naučio; borio sam se uz tebe, zatim...“

„Polako, polako“, reče Gvidion. „Saglasili smo se da ćeš učestvovati. Mada muževno doba“, dodade blago, s prisenkom tuge, „možda uopšte nije ono što ti zamišljaš.“ Gvidion spusti ruke na Taranova ramena. „Dotle, budi spreman. I prebrzo ćeš dobiti zadatak.“

Kao što je Gvidion i najavio, jutro je donelo mnoge nove goste. Uskoro se pojavila družina konjanika, te krenula da diže logor na strnjištu iza voćnjaka. Taran vide da su ratnici opremljeni za boj. Srce mu zalupa. I ovo sigurno ima neke veze s Gvidionovim većem! U glavi su mu brujala pitanja, te je požurio ka njivi. No nije stigao ni do pola puta kad naglo zastade, silno iznenađen. Stazom su jahale dve poznate prilike. Taran im polete u susret.

„Fleudure!“, povika, a putujući svirač, sa svojom predivnom harfom preko ramena, otpozdravi rukom. „I Doli! Jeste li to stvarno vi?“

Crvenokosi patuljak saskoči sa ponija. Načas razvuče usta od uva do uva, a onda smesta povraća svoj stalni, mrgodni

lik. Nije, međutim, uspeo da sakrije iskre zadovoljstva u okruglim crvenim očima.

„Doli!“ Taran pljesnu patuljka po leđima. „Mislio sam da te nikad više neću videti. Mislim, *stvarno* videti. Bar otkako si stekao moć da postaneš nevidljiv.“

„Pih!“ , frknu patuljak u kožnom kaputu. „Nevidljiv! Doveđe mi je došlo. Imaš li ti pojma koliko je to naporno? Grozota! Sve mi zvoni u ušima. A ni to još nije najgore. Niko ne može da te vidi, pa te gaze po nožnim prstima, ili ti nabiju lakat u oko. Ne, ne, hvala lepo. Ne mogu više to da trpim!“

„A i ti, Fleudure“, viknu Taran kad je svirač sjahao, „i ti si mi nedostajao. Znaš li o čemu će se večati? Zato si i došao, je li? I Doli?“

„Ne znam ja ni za kakva večanja“, promrsi Doli. „Kralj Ajdileg mi je zapovedio da ovamo dođem. Neka naročita ispomoc Gvidionu. Ali mogu vam smesta reći da bih radije bio kod kuće, u kraljevstvu Čestitog naroda, i gledao svoja posla.“

„U mom slučaju“, kaza svirač, „Gvidion se zadesio u prolazu kroz moje kraljevstvo – pukim slučajem, reklo bi se – mada mi se sad sve više čini da nije bilo tako. Pa je napomenuo da bih možda voleo da skoknem do Ker Dalbena. Kazao je da će tamo biti dobri stari Doli, pa sam, dabome, krenuo istog trena.“

„Manuo sam se uloge putujućeg svirača“, nastavi Fleudur, „i veoma se srećno ponovo skrasio kao kralj. Zaista, došao sam samo da učinim Gvidionu.“

Na to dve strune na harfi pukoše uz snažan odjek. Fleudur istog trena začuta, pa se nakašlja. „Da, hm“, dodade, „istina zapravo glasi: bio sam krajnje očajan. Prihvatio bih svaki izgovor da na neko vreme zbrišem iz onog vlažnog, setnog zamka. Veće, veliš? A ja se nadao da ćete možda slaviti žetvu, pa ću vam trebati radi zabave.“

„Šta god da je povod“, uzvratu Taran, „za obojicu mi je drago što ste ovde.“

„Meni nije“, progundā patuljak. „Čim krenu da pričaju dobri stari Doli ovo, dobri stari Doli ono, oprez! Sleduje nešto gadno.“

Dok su išli ka kolibi, Fleudur se radoznalo obazirao. „Gle, gle, je l' ja to tamo vidim zastavu kralja Smojta? I on je ovde po Gvidionovom pozivu, sumnje nema.“

Upravo tada kasom naiđe neki konjanik dozivajući Fleudura po imenu. Svirač radosno kliknu. „To je Adaon, sin bardovskog starešine Talijesina“, kaza Taranu. „Ker Dalbenu je danas zaista ukazana čast!“

Taran vide da je Adaon visok čovek, duge i ravne crne kose do ramena. Uprkos plemenitom držanju, beše opremljen kao običan vojnik, bez ikakvih ukrasa sem jedne čudnovato oblikovane gvozdene kopče pod grlom. Oči su mu bile sive, neobično duboke, jasne kao plamen, i Taran nasluti da se malo šta može skriti pred Adaonovim mudrim i prodornim pogledom.

„Zdravi mi bili, Tarane od Ker Dalbena i Doli od Čestitog naroda“, kaza Adaon rukujući se s njima. „Vaša imena nisu neznana među bardima severa.“

„Dakle, i ti si onda svirač?“, upita Taran klanjajući se sa silnim poštovanjem.

Adaon se nasmeši i odmahnu glavom. „Mnogo me je puta otac terao da predstavim svoje znanje kako bi me uveli u svoj red, ali ja bih radije pričekao. Još ima mnogo čega što se nadam da ću naučiti, a u dubini duše ne osećam se spremnim. Jednog ću dana, možda, i biti bard.“

Adaon se okrete Fleuduru. „Moj te otac pozdravlja i pita kako te služi harfa koju ti je dao. Vidim da joj treba popravka“, dodade dobroćudno se smejući.

„Da“, priznade Fleudur. „Svaki čas imam s njome muke. Ne mogu da se uzdržim, ah, da malo ne nakitim činjenice – većina činjenica vapi za kićenjem. Ali svaki put kad to uradim“, uzdahnu gledajući u one dve pukle žice, „desi se ovo.“

„Živni malo“, nasmeja se Adaon grohotom. „Tvoje viteške pripovesti vrede više od svih struna u Pridejnu. A vi mi, Tarane i Doli, morate obećati da ćete mi opširnije pričati o svojim čuvenim delima. No pre toga moram da nađem gospodara Gvidiona.“

Napustivši društvo, Adaon uzjaha i krenu ispred njih.

Fleudur ga je pratio pogledom punim topline i poštovanja. „Ne može biti posredi nikakva tričarija ako je i Adaon ovde“, reče. „On je jedan od najhrabrijih ljudi koje znam. I više od toga, jer ima srce istinskog putujućeg svirača. Jednog dana će sigurno biti najveći među nama, upamtite šta vam velim.“

„A naša imena stvarno su mu poznata?“, upita Taran. „I pevaju se pesme o nama?“

Fleudur je blistao od sreće. „Posle naše bitke protiv Rogatog kralja – da, jesam spevao jednu sitničicu. Vrlo skromnu. Ali godi mi što čujem da se raširila. Čim vežem ove proklete žice, biće mi zadovoljstvo da je čujete.“

Malo iza podneva, kad su se svi okrepili, Kal sazva goste u Dalbenovu odaju. Tamo beše unet dugačak sto, sa stolicama sa obeju strana. Taran primeti da se volšebnik i nije naročito potrudio da sredi drevne knjizurine koje su ležale svud po sobi. *Knjiga tri znanja*, teški svezak pun Dalbenovih najskrovitijih tajni, pažljivo je bila dignuta na vrh police. Taran pogleda naviše u nju, gotovo sa strahom, uveren da se u njoj krije mnogo više nego što bi to Dalben ikada drugima otkrio.

Preostalo društvo upravo beše počelo da ulazi kad Fleudur uhvati Tarana za ruku i povuče ga u stranu, baš dok je prolazio neki tamnobradi ratnik.

„U jedno možeš biti siguran“, prozbori svirač u po glasa, „Gvidion ne namerava da proslavlja žetvu. Vidiš li ko je ovde?“

Tamni ratnik bio je raskošnije odeven od svih drugih. Kukasti nos mu beše kao u jastreba, oči podbule ali oštre. Poklonio se samo Gvidionu, a potom je, sevši za sto, hladnim procenjivačkim pogledom preleteo one oko sebe.

„Ko je taj?“, prošapta Taran ne usuđujući se da zuri u tu ponositu i kraljevsku pojavu.

„Kralj Morgant od Madoka“, odgovori svirač, „najsmelijji pridejski vojskovođa, odmah posle samog Gvidiona. Obavezan je na vernost Kući Doninoj.“ S poštovanjem je zavrteo glavom. „Vele da je jednom spasao Gvidionu život. Verujem u to. Viđao sam ga u borbi. Led ledeni! Bez straha i mane! Ako će se i Morgant umešati u ovo, onda se izvesno krčka nešto zanimljivo. O, slušaj! Kralj Smojt. Njega uvek čuješ pre nego što ga vidiš.“

Izvan odaje zaori se grohotan smeh, a sledećeg časa se uz Adaona ugega riđi ratnik divovskog stasa. Nadvišavao je sve u odaji, a brada mu je buktala kao plamen oko lica koje je nosilo toliko ožiljaka od negdašnjih rana da se nije moglo odrediti gde prestaje jedan a počinje drugi. Nos mu beše skroz spljeskan; nisko čelo jedva se videlo od zamršenih žbunastih obrva, a vrat mu je bio debeo koliko i Taranov struk.

„Kakav medved!“, kaza Fleudur smejući se s ljubavlju. „Ali nema u njemu ni zrnca zla. Kad su se gospodari južnih pokrajina digli na ustanak protiv Sinova Doninih, Smojt je bio među malobrojnima koji su ostali verni. Njegovo kraljevstvo je pokrajina Kadiflor.“

Smojt zastade nasred odaje, zabaci ogrtač, pa zadenu palčeve za džinovski bronzani opasač koji mu je maltene pucao od stomačine. „Zdravo-živo, Morgante!“, grmnu. „Znači, zvali i tebe, je l’?“ Na to stade divljačno da njuška. „Osećam u vazduhu prolivenu krv!“ Pa priđe krutome vojskovođi i žestoko ga bubnu u rame.

„Pazi se“, kaza Morgant sa suvim osmehom koji mu otkri samo vrhove zuba, „da ne bude tvoja.“

„Ho! Oho!“, zarika od smeha kralj Smojt, pljeskajući se po pozamašnim butinama. „Baš žestoko! Da pazim da ne bude moja! Ne brigaj brigu, ti ledenico! Imam je ja i viška!“ Uto ugleda Fleudura. „Još jedan stari drugar!“, grmnu, pa pohrli bardu i s takvim ga oduševljenjem zagrli i stisnu da Taran začu kako Fleuduru škrife rebra. „Tako mi žile kucavice!“, viknu Smojt. „Mesa mi i kostiju! Daj nam zasviraj da nas razveseliš, ti žutoglavo drndalo!“

Tad mu pogled skliznu na Tarana. „Šta tu imamo, šta tu imamo?“ On dograbi Tarana snažnom, maljavom, riđom rukom. „Odranog zeca? Očerupano pile?“

„To je Taran, Dalbenov Svinjar Pomoćnik“, reče svirač.

„Bilo bi mi draže da je Dalbenov kuvar!“, dreknu Smojt. „Jedva da sam nešto malo u usta stavio!“

Dalben stade da lupka kako bi svi utihli. Još jednom zagrlivši Fleudura, Smojt ode svome mestu.

„Možda u njemu i nema ni trunke zla“, kaza Taran sviraču, „ali rekao bih da je bolje biti mu prijatelj.“

Svi su se sada našli okupljeni za stolom, s Dalbenom i Gvidionom na jednom, a Kalom na drugom kraju. Kralj Smojt, kipeći preko stolice, sedeo je levo od volšebnika, preko puta kralja Morganta. Taran se beše stisnuo između svirača i Doli-ja, koji je ogorčeno mrndžao sebi u bradu zbog previsokog stola. Zdesna Morgantu sedeo je Adaon, a pored njega Elidir, kojeg Taran nije video od jutra.

Dalben ustade i načas je stajao tako ćutke. Svi se okrenuše ka njemu. Volšebnik čupnu pramičak brade. „Previše sam star da bih bio uglađen“, reče, „te nemam nameru da vam držim govor dobrodošlice. Naš je posao hitan i odmah ćemo preći na njega.“

„Pre malo više od godinu dana, kao što neki od vas s debelim razlogom pamte“, nastavi Dalben okrznuvši pogledom Tarana i njegove sadruge, „Araun, gospodar Anuvina, pretrpeo je težak poraz kada je Rogati kralj, njegov zatočnik, poginuo. Neko vreme je moć Zemlje smrti bila osujećena. Ali u Pridejnu zlo nikada nije daleko.“

„Niko među nama nije toliko glup da veruje kako bi Araun prihvatio poraz bez protivudara“, produžio je. „Nadao sam se da ću imati malo više vremena da istražim novu pretnju iz Anuvina. Vremena, avaj, nemamo na pretek. Araunovi planovi su se i prejasno obelodanili. Molim gospodara Gvidiona da o njima zbori.“

Sad ustade Gvidion. Lice mu beše samrtno ozbiljno. „Ko još nije čuo za Kotlorođene, neme i besmrtni ratnike koji služe gospodaru Anuvina? To su ukradena tela poginulih, zamoćena u Araunov kotao kako bi ih ovaj ponovo oživeo. Iz njega izranjaju neumoljivi kao smrt sama, zaboravivši na sve ljudsko. Uistinu, više to nisu ljudi, već oružje smrti, doveka sužnji Araunovi.“

„U tom svom gnusnom delu“, dalje će Gvidion, „Araun je tragao i traga za grobovima i humovima palih ratnika kako bi ih oskrnavio. A sada se, uzduž i popreko Pridejna, dešavaju neki čudni nestanci, ljudi iznenada iščeznu i niko ih više ne vidi, a Kotlorođeni izniču i tamo gde ih niko od nas nikada nije spazio. Araun nije sedeo skrštenih ruku. Kako sam saznao, sada se njegove sluge usuđuju da napadaju žive i nose ih u Anuvin kako bi umnožile redove njegove besmrtni vojske. Dakle, smrt rađa smrt; zlo rađa zlo.“

Taran se strese. Izvan sobe je šuma plamtela grimizom i zlatom. Vazduh beše blag kao da je neki letnji dan zaostao za svojim godišnjim dobom, no Gvidionove reči prožele su ga jezom kao kakav iznenadan leden vetar. I predobro je pamtio beživotne oči i modra lica Kotlorođenih, njihov sablasni muk i nemilosrdne mačeve.

„Zar nam je to pretvrda kost?“, dreknu Smojt. „Jesmo li zečevi? Zar da se plašimo tih robova kotla?“

„Biće tu kostiju i previše, i to rasejanih“, uzvratu Gvidion sa sumornim osmehom. „Velim vam sad, niko se među nama nikada nije otisnuo u veću pogibelj. Tražim od vas pomoć, jer nameravam da napadnem sam Anuvin kako bih se dokopao Araunovog kotla i uništio ga.“

GLAVA II

Dodeljivanje zadataka

Taran poskoči sa stolice. Odajom je vladao mrtvi muk. Kralj Smojt, koji taman beše zinuo da nešto kaže, ostade razjapljenih usta. Jedino kralj Morgant nije pokazivao ni traga zapanjenosti; sedeo je nepomičan, zaklonjenih očiju, sa čudnim izrazom na licu.

„Drugog načina nema“, prozbori Gvidion. „Pošto se Kotlorođeni ne mogu ubiti, moramo ih sprečiti da se umnožavaju. Između moći Anuvina i naše sopstvene snage ravnoteža je previše osetljiva. Prikupljajući sebi sveže ratnike, Araun primiče šake sve bliže našem grlu. A ne zaboravljam ni na žive, podmuklo ubijene i još podmuklije osuđene da robuju.“

„Sve do danas“, nastavi Gvidion, „samo su svetli kralj Mat i još nekolicina znali šta mi je u glavi. Sad kad ste svi čuli, slobodni ste da idete ili da ostanete, kako vam je volja. Odlučite li da se vratite u svoje pokrajine, neću manje ceniti vašu hrabrost.“

„Ali *ja* ću je ceniti manje!“, viknu Smojt. „Svaki slabić što ima pihitije umesto srca pa se plaši da stane uz tebe moraće prvo sa mnom da se obračuna!“

„Smojte, družite moj“, odvrati Gvidion strogo ali s toplinom, „to moraju odlučiti bez tvoga ubeđivanja.“

Niko se ne pomače. Gvidion se osvrte, a onda zadovoljno klimnu glavom. „Niste me razočarali“, reče. „Na sve sam vaš računao u zadacima koje ćemo docnije razjasniti.“